

Ніколи під моїм керівництвом хор не звучав так, як в ту весняну пору

Розповідає Дана Доманська

Чи бувало в вашому житті так, що ви дуже сильно чогось хотіли, молились, докладали зусиль, мріяли, а воно дійсно здійснюється, але зовсім по іншому?

Я народилася у місті Луцьку, Волинської області. Дитинство пройшло в мальовничих селах, – пам'ятаю як гралася біля квітучих дерев, лісів та ставків. Ще до школи я любила сидіти в батьків на колінах і слухати, як співає церковний хор, як розучують партії, – мені було цікаво, чому в одних голос дзвінкий та вони з легкістю запам'ятовують, а інші, навпаки, мусять довго повторювати одне й те ж.

Коли я пішла до школи та навчилася писати, нам дали завдання написати твір на тему: «Ким ти хочеш бути, коли виростеш?»

Пам'ятаю, що моєю основною думкою було бажання бути вчителем музики. Я ще не розуміла, як це все має бути, але мені тоді здавалось, що бути вчителем музики – це щось надзвичайно казкове.

Основа мого музичного смаку, формувалась в церкві, дитячій суботній школі, ансамблі, дзвіночки, камерний оркестр тощо. Але особливо мені було цікаво спостерігати за хором, цікаво, що ж показує людина, яка стоїть спиною до зали. Чому так багато людей дивляться лише на неї?

Коли прийшов час закінчувати дев'ятий клас, то в мене не було варіантів та роздумів, куди вступати.

В нашому місті був лише один навчальний заклад, де навчали диригентського мистецтва. Два найбільш бентежливі літа та два

занадто очікуваних та щасливих листа... В одному листі йшлося про те, що я зарахована на перший курс Волинського державного училища культури та мистецтва, в іншому – Донецька музична академія ім. С.С.Прокоф'єв, чекає вас на навчання.

Це були особливі роки формування, зростання, розчарування, служіння, вибору: піти на концерт в суботу, чи на служіння до церкви.

Дякую Богові, що в нашій церкві завжди було насичено та цікаво. Отримавши початкові знання та навички диригування, я почала диригувати молодіжним хором і всі чотири роки це була моя «лабораторія». Ми любили співати, проводити час разом, їздити до різних громад, таборів, проводити вечори спілкування, співати під гітару, провідуючи тих людей, кому важко було з різних причин бути на ногах. Але в моєму серці жила мрія, знати більше, навчитись самій та передати знання іншим.

Як я реагую на невдачі?

Коли я навчалась в училищі на четвертому курсі, пам'ятаю, була неймовірна весна. Нас з молодіжним хором запросили співати просто неба у місті Ужгород. За чотири роки у нас був вже досить великий репертуар, а деякі твори ми взагалі співали, як кажуть, з «заплющеними» очима, – навіть не дивлячись у ноти.

Наш хор мав чудову традицію. Перед тим, як виходити співати, ми молилися та просили у Господа прощення гріхів і щоб через наш спів Дух Святий наповнював наші серця та оточення. А того разу у нас були особливі глядачі, з дитячого будинку. А ми, молоді хлопці та дівчата, знайомились з ними, спілкувалися, гралися та ...втратили відчуття часу.

І ось, один з організаторів дав команду швиденько виходити на сцену. Ми за звичкою пішли та чесно кажучи хвилювання не було. Вийшли на сцену: першим твором мав бути «Отче наш» Сергія Хашука. Даю настройку, ставлю руки, починаю диригувати, але звучить щось абсолютно не схоже на хорову гармонію. Я

панічно рухаю руками, хор переходить з акорду на акорд, з надією дивлюся на хористів, очікуючи, що вони «зазвучать», але стає ще гірше.. Не розумію, що сталося...

Знімаю хор, знову даю настройку вже трохи сердито, – думаю у моєму погляді було багато злості та зневаги, – починаємо співати та звучить ще гірше!

З того часу пройшло 15 років, а я пам'ятаю цей момент до деталей. Знімаю хор і в очах хористів бачу відчай, розгубленість, сором...

Я керівник: від мене очікують рішення, а я не розумію, що відбувається. Я не читала про таке в книгах, не чула на лекціях, тоді мені здавалось, що я найбільша невдаха. Знімаю хор і показую жестом, щоб всі молилися. А сама закриваю очі та ...сварюся з Богом. Запитую де Він? Чому допустив таке, чому ангели не співають разом з нами? І в той момент чую відповідь:

– А Мене тут немає. Для кого ти це робиш? Кого ти прославляєш? Якби ти тільки знала, як співають ангели! Чисте серце цінність для Мене.

– Пробач.. і прийми хвалу наших уст...

Даю настройку й ми починаємо співати. Ніколи «до» та «після» під моїм керівництвом хор не звучав так, як в ту весняну пору. Я зрозуміла, що найцінніше звучання та професійність, це смирення та розмова з Богом, молитва та вивчення Біблії.

△ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.

Якова, 4:6 – «Та ще більшу благодать дає, через що й промовляє: Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать.»

Для мене ця ситуація була критична, мій фундамент знань і впевненості, похитнувся. Я багато думала над цим чому саме у 18, чому саме так, чому саме тоді коли було так багато людей, камер, на такому відповідальному служінні? Чому Бог не навчив

мене в п'ятницю на вечірньому служінні, чи у Своїй церкві, де всі люблять і приймають? А саме так кардинально. Але зараз я розумію, що саме ця ситуація навчила мене молитися не говорячи «правильні» слова, а розмовляючи, розповідати про переживання серця.

Я розуміла, що Господь мене готує, але не розуміла, до чого.

Одного суботнього вечора ректор Українського гуманітарного інституту Жаловага А.С., був в гостях у нашій громаді та запросив мене поїхати до Бучі, щоб бути там музичним керівником. Моє серце наповнилось радістю, адже це те про що я мріяла. Але коли емоції пройшли, я злякалась, – чи зможу я? Чи вийде? Адже мені на той час було лише 22, і я ще сама навчаюсь.

Це велика відповідальність. Чомусь тоді в мене було уявлення, що якщо керівник, то сивочолий, поважний, з добрим шматком життя за плечима, а я ще дитина...

Це були дивовижні два роки з частими постами, молитвами, співом, знайомствами, відео та аудіо записами та просто життя в колі друзів. Через певний час туди приїздить Олена Крупська (Бумбак) та розпочинає музичні курси й стається чудо, – я викладаю диригування, диригую хором, записую диск. В самих сміливих мріях я не могла уявити того, що приготував мені БОГ.

У той час Господь мені подарував чоловіка, який розумів, молився, співав і служив зі мною. Але коли він закінчив другий курс, їхній потік повинен був їхати на третій та четвертий курси до Заокської духовної академії. І там теж я працюю на музичному факультеті, диригую хором, викладаю диригування, працюю в християнській музичній школі та мені аж не віриться, що робота може приносити таке задоволення та що Господь чує й дає надмір, якщо ти готовий служити.

Згодом буде два роки пасторського служіння в особливих церквах міста Богуслав та селища міського типу Тараща. Ці місця зайняли особливе місце в моєму серці. Там були хори, молодіжні

співи.

Господь подарував нам двох діток. Моє служіння змінилося, в репертуарі з'явилося більше дитячих пісень.

З вересня, я повернулась на служіння до Українського адвентистського центру вищої освіти. За цей час, що я була відсутня, змінилося багато служителів та музикантів, які разом зі студентами славили Бога. Стоявши знову перед аудиторією моє серце наповнювалось хвалою та вдячністю за той шлях, яким Бог провів нашу сім'ю до цього часу.

В нашій сім'ї є особливий момент, коли мої сили слабнуть чи сумніви беруть гору, та навіть коли все добре, мій чоловік молиться особливою молитвою Іавіса, яка записана у Біблії, 1 Хронік 4:10:

«Коли б Ти, благословляючи, поблагословив мене, і побільшив границю мою, і рука Твоя була зо мною, і зробив охорону від лиха, щоб не засмучувати мене! І Бог послав, чого він просив.»

Ці особливі слова благословіння, часто відвідують мох думки: згадую, коли молюся зі студентами, коли вибираю твори та розумію, що вони складні, готуюся до служіння, але дуже хочу, щоб Господь явив Свою силу та прийняв хвалу наших вуст.